

Geertekes vriend verdronk

Voor Geerteke (38) staat de wereld stil als haar vriend Bas verdrinkt door een ongeluk.

Ze ontdekt dat zijn dood behalve intens verdriet ook waardevolle lessen met zich meebrengt. **“Ik heb opnieuw leren kijken naar de wereld om me heen en zie steeds meer moois.”**

GEERTEKE: ‘Na Bas’ dood voelde ik in het begin blinde paniek: hoe moest ik door?’

‘Ik verloor niet alleen mijn vriend, maar ook mijn toekomst’

Omgeven door water, lucht en ruimte

op het Amsterdamse Java-eiland waar Geerteke woont, drinken we koffie bij Hotel Jakarta. Geerteke: “Ik ben dol op water en Bas was dat ook. Ik groeide op in Den Haag, vlak bij zee en ik ga graag naar het strand om mijn hoofd leeg te maken. Bas hield van varen, het gaf hem een gevoel van vrijheid. Hij had een kleine motorboot met een kajuit. We maakten samen mooie tochten.

Bas en ik woonden praktisch samen in mijn huis en hij had als fotograaf een appartement met studio aan de andere kant van de stad. Ik leerde hem kennen toen hij portretfoto’s van mij maakte voor een bedrijf waarvoor ik werk. Er was meteen een klik, we konden onwijs lachen. Hij bood aan om nog meer foto’s te maken en na een paar weken ging ik daarop in. Gewoon om hem weer te zien. Het voelde vertrouwd, als thuiskomen. Hij noemde mij al snel zijn vrouw en we fantaseerden volop over de toekomst. Samen een huis kopen; een woonboot of iets aan zee. Trouwen, een kind krijgen... Bas was de eerste man met wie ik dat allemaal wilde. En hij wilde dat ook met mij. We waren zo blij met elkaar. Bas was heel gelukkig toen hij stierf. Die gedachte heeft mij heel veel kracht gegeven. Maar dat uitgerekend het water hem fataal werd...”

Geen enkele hoop

“Zodra ik wakker werd op maandagochtend 29 augustus 2016, wist ik: vanaf nu is alles anders. Ik was misselijk en voelde letterlijk hartepijn, alsof er een stuk van mijn hart was afgerukt en meegenomen. Ik begreep niet wat er aan de hand was, maar mijn lichaam vertelde me al dat er iets mis was. Bas was niet thuisgekomen van het varen en hij nam ook zijn telefoon niet op. Ik belde de haven. Zijn bootje bleek gevonden door een voorbijganger. Zonder Bas. De politie was hem al aan het zoeken. Ik had geen enkele hoop, want ik wist honderd procent zeker dat hij in het water lag. Een onverdraaglijk idee... Ik liep uren rond bij de plek waar de politie met sonarapparatuur aan het zoeken was. Na twee dagen werd zijn lichaam gevonden. Hij lag bij een steiger in het water. Uit het politieonderzoek bleek dat Bas bij het aanmeren was gevallen, bewusteloos was geraakt en was verdrinken. Het was een noodlottig ongeluk. Ik mocht hem nog zien om afscheid te nemen. Op een rare manier verheugde ik me daarop. Zo kon ik toch nog even bij hem zijn. Het was heel onwonderlijk en ongelooflijk tegelijk. Met veel verbeelding kon ik nog zien dat Bas het was, maar hij was er niet meer. Ik keek naar de dood. Het was niet te bevatten.”

Mooie gebaren

“In een roes sloeg ik aan het regelen. Afspraken afbellen, het afscheid voorbereiden met zijn familie. Ik at niet, sliep niet en leefde op koffie en adrenaline. Tussendoor probeerde ik tot in detail te achterhalen wat er was gebeurd. Had hij pijn gehad? Wat zouden zijn laatste gedachten zijn geweest? Ik wilde grip krijgen op iets waarop je geen grip hebt. Hoe kon ik leven met al die vraagtekens? Vrij snel realiseerde ik me dat ik nooit antwoord op al mijn vragen zou krijgen. Ik moest berusten in wat er was gebeurd. Veel mensen leefden met me mee. Mijn drie broers sliepen de eerste week om de beurt bij mij en zorgden voor me, mijn ouders waren er. Ik kreeg ongelooflijk veel kaarten en brieven. Dat gaf steun, ik voelde me gedragen. Ook onbekenden deden dingen die me raakten. De eigenaren van het buurtcafé zetten de rouwkaart met Bas’ foto boven de bar en – zo hoorde ik later – een tijdlang stonden er elke avond waxinelichtjes en twee biertjes voor ons klaar. Met de dood was ik al bekend, doordat ik mijn opa’s en oma’s en een tante had verloren. Maar je geliefde verliezen is toch heel anders. Zeker als dat onverwacht gebeurt, zonder

‘Ik wist meteen honderd procent zeker dat hij in het water lag. Een onverdraaglijk idee’

dat je afscheid kunt nemen. Het is haast niet in woorden te vatten hoe dat voelt. Ik zag Bas elke dag, we waren met elkaar een toekomst aan het opbouwen. Ik had niet alleen verdriet om hem, maar ook om onze toekomstplannen die ineens waren verdwenen. We waren net een jaar samen... In een seconde was alles weg en stond de tijd stil. Ik ben actrice en een paar maanden ervoor had ik nog een rol gespeeld van een vrouw die plotseling haar man verliest, in de tv-serie *De zaak Menten*. Opeens was het mijn eigen realiteit, zo compleet anders dan toen ik het acteerde.”

Blinde paniek

“Het verdriet kwam in golven. Het was alsof ik als een kind het leven opnieuw moest ontdekken, mezelf opnieuw moest uitvinden. Ik ben positief ingesteld en weet aan lastige situaties altijd wel een draai te geven. Maar na het overlijden van Bas lukte me dat niet. Zijn tijd stopte, mijn wereld stond stil, maar iedereen ging door. In het begin voelde ik blinde paniek. Ik dacht: hoe doen andere mensen die rouwen dit? Ademen deed pijn, maandenlang. Zo voelde een gebroken hart dus. Een week na de crematie vertrok ik voor een aantal maanden naar Londen, voor mijn werk. Ik wist nog niet hoe, alleen dat ik door moest. De afleiding en andere omgeving deden me goed. Maar ’s nachts had ik nachtmerries waarin ik Bas zocht in het water. Ik las boeken over de dood en hoe rouw werkt. Wat stond me te wachten? Ik realiseerde me dat dit nieuwe, duistere gebied dat ik betrad voor veel mensen allang bekend terrein was. Ook dit was het leven. Wat een geluk had ik, dat ik lange tijd zo’n – achteraf gezien – zorgeloos, licht bestaan had geleid. Dat was nu voorbij. Ik vond het leven ontzettend zwaar. Terwijl Bas juist viel op mijn lichtheid. >

Omdat ik wilde dat hij trots op mij was, besloot ik te zorgen dat ik weer licht werd, al wist ik nog niet hoe. Wat mij steunde, was het besef dat ik niet de enige was. Een collega in Londen vertelde dat zij drie jaar daarvoor haar geliefde was verloren. Zo veel mensen maken een groot verlies mee en die moeten allemaal door een duisternis heen. Dat gaf me moed.

Mijn collega stuurde me naar een fantastische 86-jarige therapeut, die zei dat ik het goed deed. Dat ik een proces doormaakte van vallen en weer opstaan. Mijn vele tranen waren gezond, zei ze. Dat was zo'n geruststelling. Ook drukte ze me op het hart dat ik de liefde die ik met Bas had ervaren, voor altijd met me meenam."

Gemis voor altijd

"De aandacht vanuit mijn omgeving nam na een paar maanden af. Mensen vroegen of ik het al had verwerkt en zelf wilde ik ook gewoon weer meedoen, normaal zijn. Toch merkte ik dat er een ongemak om me heen hing. Op een verjaardag wist niemand wat hij tegen me moest zeggen. Verdriet is heel eenzaam. Vriendinnen raakten zwanger en kochten huizen. Ze hadden moeite hun geluk met mij te delen, omdat ze mij geen pijn wilden doen. Ook hun problemen hielden ze liever voor zich. Want vergeleken met mijn verdriet stelde hun sores toch niets voor? Maar ik wilde juist horen hoe het met ze ging, in plaats van buitengesloten te worden. Ik vond het gewoon al fijn als iemand zei: ik wil je helpen, maar ik weet niet hoe. Of schreef: ik denk aan je, maar ik weet niet wat te zeggen. Dat was genoeg om me gesteund te voelen. Sommige mensen kwamen met concrete hulp. Een vriendin regelde een jaar lang elke week oppas voor haar drie kinderen en kwam mij dan yogales geven. Een kennis die zijn vader had verloren, zei: 'Pijn is liefde.' En zo is het. Je wilt dus ergens ook niet dat het weggaat. Terwijl mensen om je heen er alles aan doen om jouw verdriet op te lossen. Ze willen dat het ophoudt, dat je het verwerkt. Ik geloof daar niet in. Ik denk dat het gemis voor altijd bij me zal blijven."

Waardevolle lessen

"Je hoort vaak dat het eerste jaar na iemands overlijden het zwaarst is, omdat je dan alles voor het eerst zonder je geliefde meemaakt. Ik vond het tweede jaar op een andere manier net zo zwaar. Het gemis werd definitiever. Ik merk nu dat Bas écht nooit terugkomt. Ik maak steeds meer mee wat ik niet met hem kan delen. Gisteren viel het eerste exemplaar van mijn boek in de bus. Op dat moment had ik champagne met hem willen drinken.

Ik heb even een nieuwe liefde gehad die in Londen woont. Het was fijn om te merken dat ik tegelijkertijd intens verdrietig kon zijn om Bas én iets kon voelen voor een andere man. Het gaf me vertrouwen: mijn leven ging weer door, al voelde ik me ook schuldig naar Bas, alsof ik vreemdging. Ik weet nu dat er na Bas weer nieuwe liefde mogelijk is."

Dankbaar

"Ik voel onze liefde nog elke dag. Bas heeft mij veel geleerd, tijdens zijn leven en paradoxaal genoeg ook door zijn dood. Ik ben me nu bewust van de broosheid van het leven. Het kan elk moment voorbij zijn. Daardoor ben ik dankbaar om wat ik nu heb, dat ik leef. Bas wilde altijd dat ik meer rust nam om in het moment te leven. Dat lukte sporadisch, want ik was een harde werker, ik ging door-door-door. Acteren, stemmen inspreken, presenteren, schrijven, coachen; ik vind alles leuk. Na Bas' dood ben ik selectiever geworden. Tijd is kostbaar, dus waar wil ik het écht aan besteden? Ik kan tegenwoordig uitgebreid genieten zonder alweer met mijn hoofd in de

'Bas heeft mij veel geleerd, tijdens zijn leven, maar ook door zijn dood'

toekomst te zitten. En ik word sneller geraakt, ook in positieve zin. Ik sta meer open. Ik geniet intenser van ontmoetingen, kleine gebaren. Ik vind het leven door de dood alleen maar nóg waardevoller. Ik leerde opnieuw te kijken naar de wereld en zag steeds meer moois om me heen. Een verlies doormaken is eenzaam, maar tegelijkertijd leerde ik: je bent nooit alleen. De band met mijn broers, mijn ouders en een aantal vrienden is veel sterker geworden. Ontmoetingen met vreemden hebben mij positief verrast en er zijn zelfs nieuwe vriendschappen uit ontstaan. Wat Bas mij heeft gegeven, neem ik mee als een cadeau: oneindig veel liefde." Geerteke kijkt uit het raam. Buiten schittert zonlicht op het water van het IJ. "Een klein deel van zijn as heb ik boven het IJ uitgestrooid. Vanaf onze geluksbrug. Nog steeds hou ik van deze plek, al mis ik Bas hier elke dag. Hij is er nog wel, hij is in mij. Hij leidt mij bij beslissingen die ik moet nemen. Als ik me afvraag wat Bas ervan zou vinden, is het antwoord er meteen. Daaraan merk ik dat hij voortleeft." ♡

WIN GEERTEKES BOEK
In *Een zee van glas, over de dood die het leven dichterbij brengt* beschrijft Geerteke van Lierop haar eerste jaar na het overlijden van haar grote liefde Bas. Intiem, aangrijpend en hoopgevend. Vriendin geeft 10 exemplaren weg: kijk op Vriendin.nl/winnen.

GEERTEKE: 'Ik ben me bewust van de broosheid van het leven.'

GEERTEKE: 'Ik vind het leven door de dood alleen maar nóg waardevoller.'

'Ik wilde dat er iets moois uit zijn dood zou voortkomen'

Na het overlijden van haar vriend verbaasde het Geerteke dat zo veel mensen niet met groot verdriet weten om te gaan. Zelf ook niet. Vanuit haar verwondering hierover begon ze te schrijven. Notities over hoe zich voelde, wat haar opviel, wat ze ervoer. Geerteke: "Toen ik mijn broer een paar stukjes liet lezen, zei hij: 'Wat gek, ik spreek jou elke dag, maar nu pas begrijp ik wat er in jou omgaat.' Blijkbaar wist ik op papier uit te drukken waar ik in een gesprek geen woorden voor had. Mijn broer moedigde me aan om door te schrijven en dat heb ik gedaan. Toen Bas overleed, hoopte ik dat ik met mijn verdriet iets kon doen. Ik wilde dat er iets moois uit zou voortkomen, al wist ik nog niet precies wat. Ik las in therapeutische boeken dat een rouwproces één tot twee jaar kan duren. Dat gegeven beangstigde me. Gelukkig merkte ik na een paar maanden dat er al steeds meer lichte momenten in mijn leven terugkwamen, en ook dat die donkere tijd mij een nieuwe blik op het leven gaf. Ik wilde dat mensen dat wisten. Het zou wellicht hoop geven en het praten over de dood minder ongemakkelijk maken. Ik heb mijn eerste jaar zonder Bas beschreven zoals ik het heb beleefd. Ik hoop dat mijn boek troost en inspiratie biedt om voluit te leven."

TEKST: INEKE VAN LIER. FOTO'S: BART HONINGH, VISAGIE LINDA HUIBERTS.